

Foto: Lars Nielsen

Lørdag den 14. maj 2011 er 26 mand klar til årets tur i Aalborg Cykle-Ring Motion (AACRM). Turen går til Sydspanien, valgt ud fra et godt cykelterræn, forventlig godt vejr, og let at komme til fra Aalborg. Vi skal bo i kystbyen Almuñécar cirka en times kørsel øst for Malaga.

Alle mødes i god tid i Aalborg lufthavn, så der er ingen stress. En lille bekymring vækkes af bagage personalet i Aalborg Lufthavn som overraskes af at der skal 26 cykel-kufferter med flyet – og jeg hører to af dem snakke sammen ”... er der plads til alle de cykler?”. Bekymringen øges da alle sidder i flyet klar til afgang. Her ruller bagagevogne ud fra terminalen med cirka 26 cykelkufferter. Kaptajnen tager dog ordet og beklager den forsinkelse som bliver fordi der skal en masse cykler med.

Vel ankommet til Malaga kan vi glæde os over at alle cykler er med. Det næste er at få dem med den chartrede bus, hvilket normalt ikke er et problem – hvis altså de ikke var i store kufferter. Det løser sig efter nogen snak med chauffør, busudlejer og Manuel. En stor del af cykelkufferterne hives ind i bussen, står på kryds og tværs og fylder det halve. Det er næppe helt i færdselslovens ånd, men som så meget i

Spanien kan alt lade sig gøre, selvom det ofte kræver diskussion og armbevægelser.

Manuel er den spanskkyndige fra AACRM på turen, er født og opvokset i Spanien – så selv om det er rigtig mange år siden, er både det spanske sprog og viden om hvordan man får ting til at ske helt intakt.

Bussen er fyldt op med cykel kufferter

Vi ankommer for sent til officiel aftensmad på hotellet, men der er i stedet dækket op til os i vore lejligheder. En meget glædelig overraskelse ovenpå rejsen.

Søndag den 15. maj: Udflugt til Treveléz **(Spaniens højest beliggende landsby).**

Forud for turen har Manuel været i kontakt med den lokale cykelklub i Almuñécar for at få ruteforslag. Det fik vi, og oven i købet arrangerer klubben en fælles tur med mulighed for delvis bustransport, følgebil, og en frokost i Treveléz. Der cykles fra Almuñécar ved kysten og 80 km op til Treveléz i 1500 meters højde. Turen op har 2050 højdemeter. Det lykkes undervejs at snakke med spanierne på lidt gebrokkent engelsk og tysk. Det er tydeligvis spansk de bruger mest. Bussen bruges noget af vejen af de, som vil have en lidt mere behersket startdag.

Da Almuñécar cykelklubs unge er ude til løb, kan vi i AACRM markere os cykelmæssigt på opkørslen. Frem til byen Orgiva går det bakke op og ned, uden voldsomme stigninger. Fra Orgiva stiger det en del op til Treveléz, mest 6 - 8 %.

På vej op (foto Karsten Jensen)

Nogle af de seje i AACRM giver den gas og kommer op en del minutter før de fleste af os. Jeg følger lidt med i starten, men det bliver snart hårdt – så jeg sælger hurtigt ideen til mig selv, om at jeg skal spare mig på førstedagen (så er jeg fri for at se i øjnene, at jeg ikke kan følge med de seje).

Vejret er rigtigt fint med sol og 20 – 25 °C, perfekt cykelvej. Det er en meget smuk tur op til Treveléz gennem frodige dale. I Treveléz har Almuñécar cykelklub arrangeret vi kan tage et bad på et hotel. Det sætter vi pris på – og det gør de helt sikkert også på restauranten hvor vi skal spise! Vi får en lækker 3-retters menu. Det er lokale specialiteter fra

Aperitif i Trevelez (foto Palle Friis)

Treveléz. Det er alt sammen gode sager. Til maden får vi naturligvis vin, og ovenpå maden får vi Champagne og de to 'Presidentes' for Almuñécar cykelklub og AACRM (Jan Gerberg Skals) holder taler.

Turplanen er at køre med bus tilbage til Almuñécar. Nogle af os er kommet i stemning til at cykle tilbage (for meget rødvin og Champagne?), det er jo mest nedad. Jeg ved egentlig godt det ikke er en fantastiske ide at lægge ud med 160 km på førstedagen. Men det går nu fint nok – indtil de sidste

Frokost i Trevelez

30 km, hvor det er bakke op og ned med over 600 højdemeter, og modvind. Bussen gør på tilbagevejen holdt i Orgiva, hvor de var på bykig og cafe.

Tilbage på hotellet får vi en 3-retters aftensmad. Der er et par trin ned af skalaen i forhold til frokosten i Treveléz, men set i lyset af det symbolske beløb vi betaler for aftensmad med vin på hotellet er det nu glimrende.

Efter aftensmaden går vi en tur langs stranden. Vi kan hurtigt konstatere at søndag aften midt i maj ikke er tursthøjsæson i Almuñécar.

Mandag den 16. maj: Tur rundt om møllerne

Mandag er det tid til selv at finde vej. Vi kører som planlagt i tre hold. Hold 1 og 2 kører den samme rute på 120 km med 1800 højdemeter. Hold 2 med flere pauser, heraf navnet "cafeholdet". Hold 3 kører en tur på 70 km med en "guide" fra Almuñécars cykelklub.

Det er skyet og en behagelig temperatur på 20 – 25 °C. Efter 20-30 km kommer vi ind på små veje uden trafik. Atter en flot tur. Vi kører på en meget forhenværende hovedvej, så der ligger nogle gamle større faldefærdige bygninger langs vejen fra dens storhedstid. Der er én alvorlig stigning

Ferielejlighederne i Almunecar (foto Jan gerberg Skals)
på turen op i godt 800 meters højde, hvor der også på hold 2 bliver gået til sagen. Atter overbeviser benene mig om at det er en god ide at "spare" til senere på ugen, især kongeetapen tirsdag. Efter samling på toppen, går det nedad i lang tid ad en noget hullet vej. Fra nedkørslen har vi udsigt til den samling vindmøller, som har givet navn til turen. I landsbyen Pinos del Valle bestemmer vi os for cafestop, men kan ikke

Toppen af mandagens lange stigning

finde nogen cafe. Manuel spørger de lokale, og det viser sig der er en cafe cirka hvor vi står. Der er reelt ingen skiltning, da de lokale jo ved hvor den er. På en hyggelig terrasse med fin udsigt starter vi med en cola, men beslutter også at få en snack. Det ender med en større frokost med friskt

brød, lækker tørret skinke og ost. En rigtig god oplevelse. Godt mætte begiver vi os hjemad. Det er samme vej tilbage som i går, og igen er der modvind. Men idag er der ikke så mange kilometer (og rødvin) i benene, så det går lettere. En mindre navigationsfejl gør at vi får 2-3 km på motorvej, men det tog bilisterne nu ikke særlig notits af.

Næsten i Almuñécar, er vi nødt til at finde en cafe, for at leve op til cafe holdnavnet. Manuel ved der er en cafe på en borg på en klippe midt i byen Salobreña. Vi kæmper os på cykel op ad stejle gader, og til sidst til fods ad stentrapper i cykelsko, for at finde ud af cafeen har ekstra lang siesta og er lukket nogen tid endnu. Vi slipper heldigvis alle ned af klippen igen uden uheld, og det lykkes at finde en anden fin cafe.

Tilbage i Almuñécar kigger vi lidt på byen, da det absolut tidligste vi kan få aftensmad er 20:30. Almuñécar er tydeligvis en turist-

Cykelsko på stentrapper er en udfordring

by, hvor der er bygget mange hoteller helt ned til vandet. De er absolut ikke alle lige pæne, og jeg glæder mig over at vi ved de Nordjyske strande (endnu!) ikke tillader at der bygges sådan noget. Almuñécar har imidlertid også en hyggelig gammel bydel med smalle gader og små hyggelige forretninger og værtshuse.

Tirsdag den 17. maj: Kongeetape til Sierra Nevada

Fra morgenstunden er folk tydeligt nervøse. Mange er usikre på hvad dagen byder på. Det er dagen for kongeetapen.

På hotellet har vi aftalt, at vi kan få morgenmad hver dag allerede 8:15, hvilket er meget tidligt efter spansk målestok. Det giver os et kvarters forspring, inden de horder af pensionister, som også bor på hotellet, kommer og blokerer morgenmadsbuffet, kaffeautomater m.v..

Dagen er planlagt så vi kører med bus fra Almuñécar til Granada. Fra Granada cykler vi op ad bjerget forbi Sierra Nevada og så langt op vi kan komme mod Pico Veleta. Derefter går turen hjemad på cykel hele vejen til Almuñécar. En lang dag med mange kilometer og højdemeter.

Vi er så heldige at få en følgebil med. Heinz's søn kører en varebil, hvor vi kan lægge tørt tøj, jakker, handsker m.v., som vi kan få på toppen efter den lange opkørsel.

På busturen kan vi se skyer hænge omkring bjertoppene. Bussen når Granada og bunden af opkørslen – og begynder så at køre opad! Det vækker et rama-skrig! Vi skal da virkeligt have hele bjerget med. Bussen vender om, og vi læsses af ved bunden.

Vejen op mod Sierra Nevada

Hold 1 starter først, efterfulgt af hold 2. Hold 3 bliver kørt et stykke op ad bjerget.

Stigningen starter i 760 m højde og i 25 – 30 °C. Det er en jævn stigning på 5 - 6 % på en meget bred og god vej næsten uden trafik. Undervejs ser vi både nogle proffer fra Rabobank og Movistar, samt nogle ukendte Audier - bilfabrikker bruger bjerget til tests.

Efter knap 30 km når vi Sierre Nevada i lidt under 2500 meters højde. Herefter bliver vejen smallere, og vi kommer ind i skyerne, som her naturligvis er tåge. Det bliver koldt, 8 °C, men med 7 - 8 % konstant stigning er det intet problem at holde varmen.

Få kilometer efter Sierre Nevada stopper opturen i 2550 meters højde efter 32 km opkørsel.

Der er en bom på tværs af vejen, hvor følgebilen så er parkeret. Heinz's søn forklarer at det herfra er militært område og derfor for det meste afspærret. Et kort øjeblik overvejer jeg lige at køre en smule videre – men vejen er meget dårlig efter

bommen, og sigtbarheden næsten nul. Endvidere vil jeg helst bruge resten af ferien på cykel i Andalusien, og ikke i et mørkt spansk militærfængsel.

Bommen ovenfor Sierre Nevada

Følgebilen ovenfor Sierre Nevada

Følgebilen er åben, men jeg vurderer at bare jeg tager vindvest og løse ærmer på, går det nok med nedkørslen. Det er en dårlig beslutning. En rigtig dårlig beslutning viser det sig senere!

Nedkørslen er meget lang (32 km selvfølgelig), og allerede inden jeg er ude af tågen er det hundekoldt. Selv ude af tågen, føles det

koldere og koldere. Da det er så stor og bred en vej, kan selv en forsigtig nedkører (som jeg) holde en høj hastighed – hvilket er ekstra kølende. Så jeg ryster af kulde da jeg når bunden.

Nedkørsel fra Sierra Nevada

I bunden samles vi ved et pizzeria, hvor vi spiser frokost. Værten er desværre ikke særlig venlig, og

ekstremt uorganiseret, så det er kaotisk da vi kommer dryssende få stykker ad gangen.

Det viser sig at et par vovehalse tog turen under bommen og fortsatte op mod Pico Veleta. Vejen er ganske rigtig dårlig, ingen skiltning, og der var høje snevægge og smeltevand. Det lykkedes vist kun en enkelt at nå helt op på toppen, hvor der var et kortvarigt hul i tågen. Henrik "post" naturligvis, posten når altid frem! Heldigvis kommer alle godt både op og ned uden uheld eller konfrontation med spansk militær.

På pizzariaet har jeg ingen appetit og nøjes med en ordinær grøn salat. Selv den har jeg ganske svært ved at få ned, og har det i øvrigt halvskidt.

Efterhånden kommer vi afsted. Hold 1 først naturligvis, de har svært ved at sidde stille på det uorganiserede pizzeria. Jeg kører med hold 2, som har Heinz's søn til at guide foran igennem Granada i følgebilen. Det bliver en større rundtur, da Granada er en storby og Heinz's søn ikke just kender den som sin bukselommer – så vi får set nogle steder 3 gange inden vi kommer ud af Granada i den rigtige retning.

Jeg har det efterhånden rigtig skidt, og regner med det må være væskemangel, da jeg i lang tid ikke har haft vand. Da vi omsider tanker vand drikker jeg en masse og forventer det hjælper. Ved vandstoppet skæver jeg dog til følgebilen, men der er fyldt op med 4 - 5 mand som får et lift fremad fra vandstoppet. Men jeg er jo også hernede for at cykle...

Vi fortsætter mod syd hjemad. Jeg kan fortsat ikke få noget som helst spiseligt ned, og bliver dårligere og dårligere kørende og hænger igen og igen efter gruppen. Jeg prøver at få gruppen til at køre videre i sit eget tempo. Da jeg har både kort og GPS skal jeg nok finde hjem i et lavt tempo. Det ønske bliver dog pure afvist, så gruppen fortsætter med mig på slæb.

Som et fata morgana dukker følgebilen op igen. Den har kørt sine passagerer frem til en bjergtop længere forude, og sat dem af. Heinz's søn og Manuel kommer lige tilbage for at se om alt er OK. Det er det for mit vedkommende absolut ikke – så jeg kan tage de sidste 50 km i følgebilen. Reddet! Da det er en varevogn, må der ikke være folk bagi, så jeg får besked om ikke at stikke hovedet for meget op - ikke noget problem! At blive transporteret fremad i varevogn er ikke et af mine stolteste øjeblikke som motionscyklist, så det passer mig fint at holde lav profil.

Vi gør stop på en cafe lige før Almuñécar. Her får jeg en lille cola, og har efterhånden regnet ud at årsagen til min elendighed er at den meget lange og kolde nedkørsel har slået maven helt ud. Jeg har cykelt en del i bjerge, men kan altså stadig blive klogere: "undervurder ikke en lang og kold nedkørsel!". Til aftenmaden lykkes det at klemme en halv forret ned, så det går langsomt fremad.

Tilbage på hotellet er de fleste trætte, og mange er også lettede ovenpå kongeetapen. Det var også en tur på 145 km og godt 2500 højdemeter (lidt kortere for os som tog noget af etapen i følgebil, 96 km og 2230 højdemetter for mig).

Onsdag den 18. maj:

Hviledag

Ovenpå kongeetapen til Granada og Sierra Nevada er onsdagen meget fornuftigt planlagt som "hviledag". Det passer mig fint, for jeg har svært ved at spise ret meget, og får det halvsløjt efter at have spist.

Jens Christian, Manuel og Heinz.

Vi kører i samlet flok med Heinz som guide til Nerja ad de små veje udenom tunneller og hovedvejen, men får til gengæld et par bakker hvorfra der er flot udsigt over Middelhavet. Igen godt cykelvejr med knap 20 °C.

I Nerja besøger vi de berømte grotter. De blev (gen)opdaget i 1959 af et par drenge. Det er et meget stort sammenhængende system af grotter, hvor der i forhistorisk tid også boede mennesker. Facinerende at se! Efter besøget i grotterne kører vi op til Frigiliana i 300 meters højde, hvor det er frokosttid. Vi sætter os først på en cafe, men værten er ikke særlig venlig, så vi ender med at gå uden at bestille noget. Heinz viser os i stedet hen til en anden cafe, hvor de er meget venlige. Heinz har haft dårlige erfaringer fra den første cafe, og det kan vi kun bekræfte. Vi får en god sandwich og kolde drikke. Der kommer nogle dråber regn mens vi spiser, og det får straks personalet til at smække alle parasoller op, så vi kan side i tørvejr.

På vejen fra Frigiliana til Nerja begynder det at regne rigtigt, og det bliver synligt hvorfor regnvejr i Spanien er farligt for cyklister. Der ligger så meget pollen m.v. på vejene, at det bliver ekstremt glat når det regner, og vi kan se, hvordan pollen m.v.løber ned ad vejene. Vi er nogle stykker, som beslutter at tage på cafe i Nerja inden vi bliver gennemblødte. Det er trods alt hviledag, og hvis regnen stopper mens vi drikker kaffe er det jo perfekt. Vi finder et godt sted nede ved vandet, og kaffen bliver hurtigt suppleret med en mandellikør og med en fremragende Tiramisu.

Kaffebord i Nerja (foto Thorkild Baisgaard)

Mens vi nyder cafepausen holder regnen op – men starter så med fuld styrke da vi rejser os. Turen hjem bliver i øsregn. Heldigvis er temperaturen på omkring 15 °C grader så det er ikke så koldt i regnvejr,

som i Danmark.

Tilbage i Almuñécar stopper regnen ved byskiltet, så vi kan gøre cykler rene i tørvejr. Helt hviledag blev det nu ikke, 65 km og 1100 højdemeter.

Da vi er tidligt hjemme, er der god tid til en tur op i den gamle bydel, hvor det bliver til et glas rødvin med tapas på et udendørs torv.

Vejrudsigten for torsdag har hele ugen set tvivlsom ud, og der bliver om aftenen studeret mange vejrudsigter. Alle er forskellige, så vi kan få det torsdagsvejr vi ønsker - indtil torsdag i hvert fald!

Torsdag den 19. maj: Markedsdag

Første kig ud på vejret – det ser godt ud! Men allerede da vi skal have morgenmad regner det. Øv!

Regnen holder op midt på formiddagen, men vi kan se kulsorte skyer hænge hele vejen omkring Almuñécar. Almuñécar er så begunstiget at have et mikroklima, hvor det regner væsentligt mindre end i nabobyerne.

Vi vælger at holde os indenfor mikroklimaet og går en tur op i byen, hvor vi finder et overdækket marked, med masser af lækkerier til ikke ret mange penge. Så vi køber ind til frokost med brød, ost, skinke, melon o.s.v.. Trods de mørke skyer kan vi fint sidde udenfor vore lejligheder og nyde frokosten.

Frokost på terrasse (foto Thorkild Baisgaard)

Om eftermiddagen er det klaret en lille smule mere op, og det bliver til en rulletur til Salobreña. Der er kun et lille stykke grusvej, og en enkelt 15 - 20 % stigning for at komme dertil af den korteste vej. Rulleturen bliver på 30 km og 375 højdemeter. Atter tilbage i Almuñécar

kan det nås at gå på shopping og købe lufttørret skinke og mandellikør til at tage med hjem.

Det er ret forskelligt, hvad folk bruger dagen til. Jan ('Presidentes' for AACRM) trodser de mørke skyer og forsøger sig på dagens planlagte rute, hvor han når helt op i over 1000 meters højde, inden han vender om i regn og tåge. Han er meget kold og forfrossen da han kommer tilbage, og han er ikke et syn som inspirerer til at forsøge sig med samme tur.

Fredag den 20. maj: Rundt om søen

Fredag morgen er vejret klart bedre. Det er skyet, men skal ifølge vejrudsigterne holde tørt, så dagens tur gennemføres.

Hold 1 og hold 2 kører samlet til foden af stigningen ved Otivar, hvor vi naturligvis bliver totalt spredt på den lange og ret stejle opkørsel. Vi ender i 1200 meters højde, og kører op gennem en meget smuk nationalpark. Alt er meget mere grønt end jeg havde forventet på forhånd. Hold 3 tager en taxa til toppen, og kører derfra.

Det er koldt på toppen og hold 2 kører derfor ned til landsbyen Jayena, hvor vi stopper ved en cafe for at samle op, og naturligvis få en forfriskning. Her er værten meget venlig. På cafeer i Andalusien er de åbenbart enten meget venlige eller meget tvære! Mens vi sidder og nyder vores kaffe og cola, kommer der en

Toppen af fredagens lange stigning

anden gruppe cyklister og holder ind. De har to følgebiler med, og viser sig at være "øvede" cyklister på topcykler med elektriske gear etc. (dog spottede vi også noget Ultegra på nogle af cyklerne). Der er nogle Rabobank folk med bl.a. Gesink og Garate, et par Movistar ryttere, og en

rytter i neutralt tøj – som viser sig at være Valverde (der jo p.t. holder 2 års pause!). De kommer tydeligvis ikke forbi hver dag, for krofatter bliver helt befippet og skal fotograferes og hilse på gæsterne.

På cafe med proffer (foto Lars Peter Glerup)

Efter cafeen venter en meget flot tur ad små veje rundt om en opdæmmede sø. Det er blevet solskin, så det er rigtigt flot med blåt vand, grønne træer, bjerge og blå himmel med hvide skyer. En fornøjelse!

På tilbagevejen er vi fire, som tager ind på formiddagens cafe for at få lidt frokost. Resten fortsætter hjemad. Vi får en både god og billig frokost, samt igen venlig betjening.

Hjemturen består af en 10 km svagt stigende opkørsel, efterfulgt af en lang nedkørsel til Almuñécar. På opkørslen

får vi nogle dråber vand, men ikke noget vi kan bliver våde af. På højderyggen før nedskørslen og på nedkørslen er det sjaskvådt, så vi kan regne ud at alle de andre har fået hjemturen i regnvejr. Godt vi valgte at spise frokost inden hjemturen! Vi skal blot køre lidt forsigtigt på de våde veje.

Den opdæmmede sø

På nedkørslen kører jeg efter Jens "Sømand" og nyder den flotte udsigt over nationalparken. Imidlertid lyder der pludseligt et ordentligt knald, og jeg kan se en sky af luft stå ud af "Sømandens" baghjul. Heldigvis er der ingen sving, og han formår at stoppe cyklen helt uden slinger. Da jeg

passerer stedet på vejen når jeg lige at se der er blæst en 20-30 cm tør plet, så der har været tryk på. Skaden er en flænge på langs i dækket, som er vanskelig at reparere. Det ender med at dækket bliver repareret med en slange rundt om (!), bremseklodser på bagbremsen bliver taget af, og "Sømanden" triller meget roligt hjemad.

Dagens tur bliver på 130 km og med 2500 højdemeter.

Fredag aften er sidste aften i Almuñécar, så i stedet for hotellets menu, går vi ud på en bedre restaurant. Manuel har ved frisøren i Almuñécar fået anbefalet restauranten, og vi havde tidligere på ugen en gruppe nede og forhandle pris på arrangementet, hvor de også testede (mange) vine på stedet. Frisøren har helt klart forstand på mad! Vi får en masse små og meget forskellige retter, og det smager alt sammen fremragende. Vores testhold har også udvalgt glimrende vin.

Godt mætte går vi ud i byen og får en øl på et åbent torv. Herefter går nogle af os hjem til hotellet, mens andre fortsætter festen i byen. Da det er fredag aften, er der denne aften mange mennesker ude.

Lørdag den 21. maj: Rigtigt sommervejr

Lørdag morgen er det varmt og solskin – en rigtig sommerdag. Det var sådan et vejr, jeg havde forestillet mig vi ville få meget af. Vejret de foregående dage har været fint at cykle i, men til en badeferie var det køligt og overskyet.

Lørdag er der "frit" program, og det er meget forskelligt hvad dagen bruges til. Da vi først skal flyve hjem om aftenen, er der god tid.

Vi er tre som beslutter at køre turen med navnet "Den korte". Turen går i retning af Nerja, men drejer ind i en smal dal op til Rio de la Miel. Dalen er særdeles

På vej mod Rio de la Miel

frodig, måske fordi den er så smal. Da dalen ender blindt, er der ingen trafik. Vejen er smal, nogle steder med 2-cifrede stigningsprocenter. Da temperaturen er oppe over 25 grader giver det rigtig sved på panden i den bagende sol.

På tilbagevejen kører vi ned omkring stranden i La Herradura og får en forfriskning. Herfra finder vi en smutvej gennem et boligkvarter på vejen retur til Almuñécar.

På strandcafe i La Herradura

Strandpromenaden i Almuñécar.

Efter at have pakket, er der tid til en frokost på strandrestaurant i Almuñécar. En fin afslutning på turen.

Bussen retur til lufthavnen er denne gang blevet suppleret med Almuñécar cykelklubs følgebil, så der er plads til alle cykelkufferter.

Afrunding:

Området omkring Almuñécar byder på fint cykelterræn. Ses bort fra strandpromenaden, går det hele tiden op og ned. Der er både korte og lange bakker (bjerge). Så snart man er væk fra hovedvejen langs kysten er der gode veje med meget lidt trafik, hyggelige landsbyer og flotte landskaber. De spanske bilister er endvidere meget mere hensynsfulde overfor cyklister end vi er vant til hjemmefra.

Igen i 2011 er AACRM's ugetur et vellykket arrangement. Vi glæder os i AACRM over at have medlemmer, som påtager sig det store arbejde med at arrangere ture, så vi andre bare kan tænke på at cykle, spise og slappe af på turene.

På denne tur tog Jens Christian Andersen sig af meget af arbejdet med at arrangere rejsen, med rejsebureau, tilmeldinger, spørgsmål o.s.v.. Manuel Rubio klarede de spanske kontakter til hotel, busselskab, og fik kontakten med den lokale cykelklub. Ligesom han på turen muliggjorde meget spontant arrangeret, som ville være vanskeligt/lumuligt uden spanskkendskab og Manuel's initiativrigdom. Jan Gerberg Skals lavede cykelruter baseret ud fra input fra den lokale cykelklub på både kort og GPS form, et meget passende ugeprogram.

Mange tak til alle tre for den store indsats for at vi andre kunne få en god ferie.

Torben Andersen